

Wulffers en de zaak van de karaktermoord

Wulffers

en de zaak van...

de karaktermoord

DICK VAN DEN HEUVEL

Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Ontwerp omslag Studio Jan de Boer, Amsterdam
Illustratie omslag Johanna Baptist

ISBN-10: 90 239 9182 6
ISBN-13: 978 90 239 9182 3
NUR 331

© 2006 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Meer informatie over deze roman en andere boeken van Uitgeverij
Mozaïek vindt u op www.uitgeverijmozaiek.nl

Alle rechten voorbehouden

I

Het waren kleine dagelijkse genoegens waar thrillerschrijver Albert C. Boon zich van bediende. Nu hij oud en grijs genoeg was om de wereld voor hem te laten werken, in plaats van andersom, kuisde hij elke ochtend van zijn woning aan de Daniël Stalpertstraat, naar zijn vaste tafeltje in Café de Ponteneur. Daarvoor moest hij wel de Dappermarkt over, om dan altijd even stil te staan bij de geveltekst waar in vele talen J.C. Bloems beroemde dichtregels ‘Domweg gelukkig in de Dapperstraat’ waren geschreven. De Turkse groenteman liet hem een vuurrode appel stelen en als een onverhoopt onwetende daar iets van zei, haalde Mehmet onder de toonbank een beduimelde ‘Inspecteur de Bock’ tevoorschijn en wees op de gebogen figuur in regenjas op het voorblad. ‘Dat is een schrijver,’ zei Mehmet dan en alle klanten begrepen dat je in dat geval niets over die diefstal mocht zeggen.

Hij was een bekende verschijning in de buurt geworden. Soms durfde iemand het om hem aan te spreken en te vragen wanneer het nieuwe deeltje in de schier eindeloze reeks zou verschijnen of ze duwden een boekje onder zijn neus voor een handtekening op het schutblad. Ze werden door iedereen hier gelezen, niet alleen door jong en oud,

maar gek genoeg vooral ook door de uitheemse bewoners van de buurt. Als ze ook maar enigszins de Nederlandse taal machtig waren, raakten ze al snel verslingerd aan de Boontjes – zoals de boekjes liefdevol werden genoemd – omdat ze er zichzelf en hun wijk in herkenden. De taal was simpel en krachtig, de zinnen kwamen rechtstreeks van de straat. Albert C. Boon schreef graag over de plekjes hier, over het Oosterpark en De Meer waar ooit het Ajax-stadion had gestaan, over Betondorp waar Gerard Reve en Johan Cruyff waren geboren, over het Witsenhuis waar de Tachtigers bijeen kwamen om snode plannen te smeden voor hun Grote Literaire Beweging, over Nescio en zijn Uitvreter die de Sarphatistraat de mooiste straat van de wereld vond. En tegen die achtergrond vonden dan moorden plaats, met slachtoffers waar je medelijden mee had en daders om af te keuren.

In Café de Ponteneur liet hij zich steevast een verse jus, twee croissants en een cappuccino brengen. Dan klapte hij het marmerkleurige schrift open en schreef tot de lunch in een prachtig klassiek, nee, zelfs schools handschrift, zodat hij het later op de avond goed terug kon lezen. Hij was bij de Amsterdamse politie met pensioen gegaan toen daar de eerste computer werd binnengebracht. Hij had nog net zijn Remington met opstaande randjes rond de letters kunnen redden van een wisse schrijfmachinedood en moest intussen de linten – half zwart/half rood – uit Polen laten komen, want in Nederland hadden ze alleen nog maar ‘cartridges’. Wars was hij van al die nieuwigheid die de romantiek van de stad overspoelde. Laatst kon hij bij de Gebroeders Winter – die allang geen gebroeders meer waren, maar gewoon een handel in kantoorartikelen – niet eens meer papier krijgen. Papier... hadden ze niet. Uitverkocht, kwam later die week weer binnen. Geen papier! Ze hadden wel cd-roms, en usb-sticks en al dat andere spul dat hooggeplaatste ambtenaren met enige regelmaat in huurauto's lieten slingeren. Maar papier was op. Er kwam wel weer papier, maar niet op stel en sprong.

Hij was er eerst boos om geworden, maar later had hij er hartelijk om gelachen. Hij prees zich gelukkig. Er zaten nog vele onbeschreven vellen in zijn marmeren schrift en hij voelde zich gezond, ook al gingen de dagen wat tellen. De knieën waren soms een beetje stijf en midden in de nacht kon hij wakker worden omdat zijn handen sliepen. De dokter had gezegd dat hij aan een carpaal-tunnel-syndroom leed en dat ze zoiets wel konden opereren. Hij had een hekel aan messen; hij had ze iets te vaak in lijken zien zitten om vrijwillig in zichzelf te laten snijden. Dus masseerde hij zijn handen wakker en kroop dan achter de Remington, die zelfs de Schoonste Slaapster nog wakker zou kunnen houden. Er zouden vast nog genoeg dagen komen om veel te schrijven. Hij kon zeker nog een stuk of wat moorden laten plaatsvinden, de politie ter plekke laten komen, hoofdpersoon Inspecteur De Bock voor grote en schier onoplosbare raadsels plaatsen en per geval een aantal verdachte personen introduceren. Vaak ging de pen minder langzaam dan zijn fantasie en dreigde hij slordig te worden in taal en beschrijving. Een enkele keer moest hij zichzelf tot kalmte manen omdat het onderhavige boek te snel vlotte. Soms zat hij in zijn eentje te lachen over wat de pen voor hem verzon. Want zo ging het af en toe. Dan schreef hij iets waarvan hij niet het gevoel had dat het zijn hersens was gepasseerd, of dat de inspiratie het hem hadden ingefluisterd. Dan stond er iets op papier wat hem zelf verraste. Hij genoot van deze dagelijkse reis door zijn eigen fantasie.

Veel fans wisten vrijwel zeker dat hij de avonturen van Inspecteur De Bock alleen maar verzon. Al die prachtige lijken, moorden en daders... dat móest toch wel uit zijn onmisbare duim gezogen zijn? Als ze er soms naar vroegen – ‘heeft u dat nou allemaal meegemaakt’ – knikte hij gedwee, maar het achterste van zijn tong liet hij niet zien. Natuurlijk was er in negenenzestig boekjes veel rond zijn held verzonnen. Namen veranderd, gebeurtenissen op andere plekken

gezet, andere omstandigheden. Maar het decor was echt, dat kende hij als geen ander. De straten en de types in die straten, de taal die ze spraken. In zijn boeken kon hij alleen – en dat deed hij met liefde – de overwoekering van het moderne uitvlakken, alsof je met gum die wangedrochten van hyperwetse gebouwen en alle overbodige elektronische apparatuur kon laten verdwijnen. In zijn boeken werd niet mobiel gebeld, zaten inspecteurs niet hun dagen te verdoen achter Internet, en was D.N.A. nog de afkorting van De Nieuw Amsterdam, een schip dat emigranten naar het hoopvolle Amerika bracht. De tijd had stil moeten staan, vond hij. En in zijn boekjes stond hij stil.

Het zeventigste boek kwam eraan, de volgende dag zou hij eraan beginnen. Een nieuw schrift, een nieuwe inktpatroon, cappuccino en croissants, een zonnetje en uitzicht op het spoor bij het Muiderpoortstation. Zo waren alle negenenzestig delen hiervoor ook begonnen. Toch was het dit keer anders. De nacht voor de eerste regels was hij plotseling wakker geworden. Hij was opgestaan, had door zijn woning geijsbeerd en besepte dat dit deel zou afwijken van alle andere. In zijn lange carrière als politiemann – hij was begonnen als diender van 17 en hij had er gezeten tot zijn AOW – was er één zaak die hem lange jaren had achtervolgd. Een zaak die nooit was opgelost, omdat hij domweg de bewijzen niet had gevonden tegen degene die hij verdacht. Eigenlijk had hij besloten die kwestie te laten rusten. De misdaad was intussen verjaard, voor de achterblijvers waren de wonden intussen alleen nog maar kwetsbare littekens, en het dossier zou wellicht zelfs vernietigd zijn. Hij dacht dat hij het had verdrongen, maar plotseling was de hele affaire weer pregnant in zijn geest opgedoken. Waarom eigenlijk?

Even had hij zich voorgenomen om ook dit zeventigste boek gewoon te verzinnen. Het was zo makkelijk: je koos een mooie locatie, je legde er een lijk neer en je liet de politie komen... hij had dat al zo vaak gedaan. Maar het leek alsof deze ene zaak uit het verleden hem die hele nacht

bleef achtervolgen. Hij kon de slaap nauwelijks meer vatten, woude honderd keer zijn lakens om, ging er uit om melk te drinken en een ei te klutsen, maar niets hielp. Het was geen gewetenswroeging, hij had er destijds alles aan gedaan om de moordenaar achter slot en grendel te krijgen maar het was niet gelukt. Toen hij de verdachte moest laten lopen, schreef hij die middag nog het hoofdstuk van zijn eerste boek... uit een soort ergernis, omdat de werkelijkheid zich niet gedroeg zoals hij dat wilde. Het was een ontsnapping geweest uit de realiteit. Hij schreef omdat hij daarmee een inspecteur kon creëren die wél zaken oploste, die nóóit wegzonk in het moeras van de criminaliteit, die altijd een verhaal tot een goed einde bracht. De dag dat hij zijn moordenaar moest laten lopen, was de fantasie geboren en die was nooit meer gedooft.

Nu deel 70 eraan kwam, realiseerde hij zich dat de cirkel haast rond was, dat dit ene boek de afsluiting zou moeten zijn van een era. Dat Alfa en Omega bij elkaar kwamen, dat dit zijn Yin en Yang was, of hoe dat allemaal ook maar mocht heten. O, hij zou zeker ook na deel 70 nog verhalen vertellen, boeken schrijven... de pen kon niet meer rusten want hij was doorbloed met het schrijven. Maar dit deel moest bijzonder zijn.

Hij liet zich geen tweede cappuccino brengen en dat vond Louis – de barkeeper – vreemd. Hij wilde geen appeltaart om een uur of elf en zelfs de lunch sloeg hij over. Hij stuurde een kind weg dat om een handtekening vroeg en hij leek driftiger dan ooit te schrijven. Louis vroeg hem één keer of het wel ging, en daarop kreeg hij zo'n onbehouden sneer dat de barkeeper hem daarna maar met rust liet. Albert C. Boon leek te schrijven alsof zijn leven eraf hing. Door de muziek heen hoorde je het krassen van de vulpen over het papier. De schrijver vroeg om een papieren zakdoek om zijn bril schoon te vegen en het zweet van zijn voorhoofd te wissen. Louis bracht hem meteen ook een glas water waar hij nauwelijks een 'dank je' voor kreeg.

Om drie uur ging hij weg. Hij beende naar huis waar buurvrouw Agnes Deloitte hem tot diep in de nacht hoorde typen. ‘Alsof het een mitrailleur was,’ zou ze later zeggen. Ze had even gedacht om de politie te bellen, of gewoon bij hem aan te kloppen om te vragen of het wat stiller mocht, maar ze had het maar laten zitten. ‘Ik heb zoveel plezier aan zijn boekjes,’ zei ze. Ze gunde hem haar ongemak.

De volgende ochtend kwam Albert C. Boon niet naar de Ponteneur. Hij stal geen appel bij de Turkse groenteman. Dat was in die twaalf jaar na zijn pensioen nooit gebeurd. Louis wist niet of hij maatregelen moest nemen, of hij iemand moest bellen... de politie, of de burens, of familie. Louis beseftte dat hij helemaal geen familie van Albert C. Boon kende. Hij vroeg zich af of het niet een al te grote bemoeizucht was om alarm te slaan over een klant die niet op kwam dagen. Dus sprak hij erover met de andere vaste klanten en ze waren het allemaal met elkaar eens. Om kwart over elf die ochtend belde Louis de Amsterdamse politie.

Agent Jorus de Kuyper zette zijn schouder tegen de deur van de kleine woning aan de Daniël Stalpertstraat, nadat hij en zijn collega Peter Hermans eerst het trappenhuis waren binnengelaten door buurvrouw Agnes. Ze hadden een aantal keren geklopt, maar geen respons gekregen en hadden toen besloten zich met gepast geweld toegang tot de woning te verschaffen.

Albert C. Boon verdiende goed met zijn boeken. Toch had hij nooit de drang gevoeld de stad te verlaten. Zijn raam keek uit op een straat waar kinderen speelden en waar de Fietsenman – een zwerver die wat geld verdiende door fietsen te repareren – zijn negotie had. Van hieruit zag je woningen met schotelantennes, want de meeste mensen in deze buurt waren in andere landen geboren en zochten zo nog wat contact met hun vroegere thuis. Het was een driekamerwoning, een voor-tussen-achter, zoals ze na de oorlog waren gebouwd en in de jaren zeventig door wethouder en

later staatssecretaris Jan Schaeffer waren gerenoveerd. De schrijver woonde voor en sliep achter in een zijkamertje. Een tafel bij het raam, zodat je kon kijken op de straat. Op de tafel de Remington-schrijfmachine. Op de schrijfmachine het hoofd van Albert C. Boon.

Een kogel had een einde aan zijn leven gemaakt. Hij leek gestorven, midscheeps in zijn schrijfdrift. Zijn handen lagen nog op de toetsen, zijn gewonde hoofd rustte daarop. Het cafétafelkleed was doordrenkt van bloed, ook al zag je dat niet goed. Het was een soort Perzisch tapijtje, hoogpolig – om de herrie van de toetsaanslag voor buurvrouw Agnes nog wat te dempen – en het had van zichzelf al zo'n bloedkleur dat je het moest aanraken om te weten dat het nat was van het rode levensvocht. In de typemachine zat geen vel papier. Er lag wel een pak papier – schoon, hagelwit, tachtiggrams – iets verderop. Opengebroken, ongeveer een kwart was er uit. Geen sporen van braak, er had niet eens een gevecht plaatsgevonden.

'Die hufter zullen we krijgen,' siste Hermans en hij belde meteen om een schouwarts en de technische recherche. Hij had Boon nog meegemaakt toen hij als jong ventje bij de politie kwam werken. Vaak kwam de schrijver nog langs op Bureau Warmoesstraat, om een praatje te maken of om iets na te vragen. Dat laatste was eigenlijk altijd een smoes voor dat eerste. Boon was geen vrager, maar een verteller. 'In mijn tijd,' begon hij dan... en meestal had hij binnen de kortste keren een gehoor om zich heen verzameld. De agenten op het Bureau zagen hem graag komen, hingen aan zijn lippen als hij weer een van zijn prachtige verhalen opdiste en namen het tijdverlies – dat ongetwijfeld wel weer in een of ander efficiencyrapport zou opduiken – voor lief. Albert C. Boon was nu eenmaal het boegbeeld van de Amsterdamse politie. Hij straalde het verlangen uit naar een tijd waarin er nog werd opgekeken tegen de Herman-dad. Hij was een vertegenwoordiger van de romantiek waar alle smerissen naar verlangden.

En nu was hij dood.

Vermoord door iemand die blijkbaar geen enkel respect toonde voor het verleden.

Peter Hermans beet op zijn lip tot het ging bloeden. Of het nu een diender is met pensioen of een agent in actieve dienst... waar je een politieman witheet mee kunt krijgen is door een collega iets aan te doen. De dag dat je voor het eerst dat uniform aantrekt, ben je geen eenling meer, maar behoort je tot een groep die elkaar door dik en dun beschermt. Een matennaaijer valt meteen door de mand en kan het verder binnen het korps vergeten. Als een cordon ga je door het maatschappelijke leven en als een agent iets overkomt, dan zorgt dat voor een reactie binnen het complete korps.

Het liefste zou Hermans nu meteen aan zijn onderzoek beginnen, maar de regels waren sinds een paar jaar veranderd. Kwam je als rechercheur op een plaats delict, dan trok je je zo snel mogelijk terug. Dat om er voor te zorgen dat alle sporen van de misdaad intact bleven. Het forensische onderzoek had een grote vlucht genomen, door DNA-onderzoek konden misdadigers worden gevat die anders buiten schot bleven. Een haar, een voetafdruk, een druppel bloed... het kon een heel onderzoek beïnvloeden. Jorus de Kuyper en Peter Hermans verlieten – nadat ze alarm hadden geslagen – de woning en verzegelden die met geel tape. Ze wachtten buiten op hun collega's en lieten die hun werk doen.

Politiepastor Cas Wulffers woonde in dezelfde buurt, boven een ander etablissement, namelijk Café Boom aan de Linnaeusstraat, recht tegenover het Oosterpark. Hij had Albert C. Boon een enkele keer ontmoet, maar was eigenlijk nooit met hem in gesprek geraakt. Een keer had hij zich voorgesteld. 'Ik ben de politiepastor,' waarop Boon het hoofd had geschud. 't Is hier toch geen kerk, dat moet er nog bijkomen,' had hij gezegd en hij was doorgelopen. Het idee een

hulpverlener aan te stellen die voor de opvang van slachtoffers moest zorgen maar ook voor de mentale problemen waar dienders mee te stellen hadden, vond hij klinkklare nonsens. 'Nieuwerwetsigheid en geldverspilling.' En daarna kon Cas geen goed meer doen. De eerlijkheid gebiedt te vermelden dat Wulffers op zijn beurt ook weinig sympathie had voor de ex-politieagent. Hij zag hem wel eens in de kantine met zijn flamboyante verhalen en zijn luide stem met dito lach. Hij vond het een beetje een opschepper. Iemand die zijn brood verdiende met verzinsels kon op weinig respect rekenen van de politiepastor, en daarom meden ze elkaar enigszins.

Hij had deze ochtend al een aantal politiewagens de buurt in zien rijden, maar hij had zich nog niet afgevraagd of er iets aan de hand was. Of liever, er was altijd wel iets aan de hand in deze buurt. Niet dat hij er zich onveilig voelde, maar aan incidenten was hier nu eenmaal geen gebrek. Twee straten verderop was er een junkie door de filiaalhouders van een supermarkt in elkaar geslagen, waarop een prins de bijbehorende boete betaalde. Op steenworp afstand was een filmmaker vermoord door een radicale aanhanger van de islam. Een kind had het er niet levend afgebracht omdat een buurman door het lint ging vanwege het lawaai. Bij een pinautomaat was een jonge vader om zeep geholpen voor een paar honderd euro. Zo'n buurt was dit. Zo'n buurt was dit geworden. En toch was dit niet het 'Harlem' van Amsterdam, zoals sommige kranten wel eens wilden doen geloven. Gewoon een buurt, met aardige mensen die elkaar helemaal niet naar het leven stonden, maar waar je wel met enige regelmaat sirenes hoorde gieren.

Cas had de vorige avond tot laat gewerkt. Hij had een gezin opgevangen waarvan het minderjarige dochttertje al wekenlang spoorloos was. Gelukkig was ze gevonden, ongelukkig was ze intussen dakloos geworden en hield zich in leven door zichzelf te verkopen. Hij had daardoor de ochtend vrij, maar hij belde toch even naar het bureau om te

vragen of hij wat kon betekenen. Hij kreeg wachtcommandante Karin Joosten aan de telefoon.

‘Heb je het nog niet gehoord, dan?’

‘Wat?’

‘Van Boon.’

‘Nee.’

‘Nou, ga dan maar naar de Daniël Stalpertstraat. Hermans en De Kuyper staan voor de deur, wachten het sporenonderzoek af.’

‘Wat is er dan met Boon?’

‘Ga d’r nou maar heen. Je hoort het wel.’

Ze zaten verslagen in de surveillancewagen, alsof de tijd maar niet voorbij wilde gaan. Ze zeiden niets, De Kuyper en Hermans, ze keken niet eens naar de straat en de mensen die daar liepen. Ze waren alleen maar woedend en konden hun woede niet uiten. Cas zag de wagen staan en kon op de gezichten lezen dat hij weinig goed nieuws te verwachten had. Ze groetten hem nauwelijks, het leek alsof ze volstrekt apathisch waren geworden.

‘Boon?’ vroeg Wulffers. Een woord was voldoende. Hermans deed bijna klinisch verslag. Hij beschreef de scène boven, de schrijver met het hoofd op zijn handen, de handen op de schrijfmachine, een kogel door het hoofd. Hij meldde geen enkele nadere bijzonderheid, want die deden er niet toe. Geen spoor van braak of geweld. ‘Dus?’ vroeg Wulffers.

‘Dus was het een bekende. Hij heeft zelfs nog de moeite gedaan om de deur achter zich op slot te doen.’

‘Of zij,’ zei Wulffers.

‘Als we het over moordenaars hebben, dan hebben we het over een “hij”, totdat het tegendeel is bewezen,’ wijdde Hermans hem in het gebruik van de politietaal in. ‘Dus denk maar niet dat de TR boven iets vindt, want dit is óf een politiemans óf een crimineel. En allebei weten ze hoe je dit doet zonder dat iemand ooit nog iets zal vinden.’

Hermans was zo stellig dat Cas hem niet durfde tegen te spreken. Hij kon zich nog wel wat andere moordenaars voorstellen. Woedende uitgevers, concurrerende schrijvers, beledigde lezers, wat was eigenlijk de huwelijksse staat van Boon, marcheerde hij wel eens schuin? Hij hield de suggesties maar voor zich, want aan zijn toon te horen had Hermans geen enkele behoefte aan hulp bij het onderzoek.

Al snel arriveerde Andreas de Graaff, de lijkschouwer die niet alleen de dood moest vaststellen maar ook het tijdstip waarop. Hij groette Cas met een korte blik en leek net als iedereen aangedaan door de gebeurtenis van deze nacht. Hij ging het trappenhuis in en bleef meer dan een uur weg. Al die tijd zaten Cas, Jorus en Peter in de surveillancewagen, en al die tijd zeiden ze niets. Toch was het niet zomaar wachten. Het was geduld uitoefenen, omdat het sporenonderzoek gedaan moest zijn voordat de recherche zijn werk kon doen. Cas voelde hoe Hermans popelde, hij zag hoe zijn vingers ongeduldig de seconden en minuten wegtikten op het stuur onder zijn handen. Af en toe kwam er een bericht over de politieradio, maar eigenlijk niets dat er toe deed. Er zou voorlopig geen nieuws zijn over de dood van Albert C. Boon.

Uiteindelijk kwam Andreas de Graaff weer naar buiten en liep meteen naar de politiewagen van Hermans en De Kuyper. Hij ging achterin zitten, naast Cas en deed – net als Hermans eerder – kort verslag van wat hij had aangetroffen.

‘Eén kogel, door het achterhoofd. Ik heb dat ding uit de schrijfmachine weten te pulken. Die gaat naar ballistiek. Het is een bekende.’

‘Weet ik,’ zei Hermans.

‘Misschien een troost: hij heeft er niks van gemerkt. De moordenaar wist wat hij deed. Hij zou net zijn zeventigste gaan schrijven.’

‘Lees jij ze?’ vroeg Cas en dat kwam hem op een haast dodelijke blik te staan.

‘Jij niet, dan?’

‘Nee,’ erkende de politiepastor.

‘En je werkt wel op Bureau Warmoesstraat? En je leest Albert C. Boon niet? Heb jij ze wel alle tien goed op een rijtje, vriend?’ Als De Graaff onvriendelijk was, deed het haast zeer aan je oren.

‘Ik lees die dingen niet graag,’ zei Cas. ‘Moord en dat soort dingen.’

‘Als je niet tegen bloed kan, moet je niet bij de politie gaan werken,’ sneerde Hermans. Vandaag was Albert C. Boon welhaast een heilige en alles wat ook maar enigszins negatief klonk over de schrijver, was daarmee heiligschenis.

‘De TR is nog even bezig. Als je d’r in kan, roepen ze je. Ik laat het lichaam ophalen als je me bericht stuurt,’ zei De Graaff en hij vertrok zonder te groeten. De stemming was om te snijden.

Na meer dan twee uur mocht rechercheur Hermans de kamer weer in, en in zijn gevolg zaten agent De Kuyper die zijn ogen openhield voor welke mogelijke aanwijzing dan ook en politiepastor Cas Wulffers die vooral zijn collega’s in het oog hield. Hij wist welke emoties zich van hen meester hadden gemaakt, en hij wist ook dat hij de komende dagen nogal wat tijd zou besteden aan praten. Het leken bikkels, deze kerels, maar ze hadden allemaal een zwak punt. Onder de meeste omstandigheden hielden ze de ogen wel droog en het hart ongekwetst, maar soms werd het ook hen te veel. Cas stelde zich in op gesprekken met oud-collega’s en woorden vol troost voor degenen die achterbleven. Dit was een zaak waar ze hem als speurder niet bij nodig hadden. Vandaag al zou er een groot rechercheteam worden samengesteld en zou het hele heden en verleden van Albert C. Boon worden uitgekamd om zo elke mogelijke verdachte onder de loep te nemen. Wat kon hij daar nou in betekenen? Nee, het was zaak om het oor open te stellen voor een ieder

die dat nodig mocht hebben de komende tijd. Hij was nu eenmaal de uithuilschouder van Bureau Warmoesstraat.

Hij liep voorzichtig door het huis van de schrijver, alsof hij er een onwelkome gast was. Hij wist niet precies wat hij hier deed, maar hij sloot zijn eigen nieuwsgierigheid uit. Hij wilde er zijn voor de twee mannen die rondkeken in het huis en de plek waar de moord was gepleegd op alle mogelijke manieren aanschouwden. Ze maakten opnieuw foto's, ook al had de TR dat al gedaan. Over een paar uur was het lichaam afgevoerd en daarna zou het huis worden schoongemaakt en kon geen rechercheur hier ooit nog iets terugvinden. Wellicht zou aan het einde van de maand niemand meer weten dat hier ooit de schrijver Albert C. Boon had gewoond.

Het was een eenvoudig huis. Achter was een moderne keuken die nauwelijks gebruikt leek. Hij was van alle gemakken voorzien en het was duidelijk dat Boon hem had laten plaatsnemen nu hij in goede doen was geraakt. Maar koken deed hij er niet, het leek er zelfs op dat hij er niet eens koffie zette. Keurig de bordjes in het kastje, alsof ze er nog nooit uit waren geweest. Lepels, messen, vorken in de bestekbak, klaar voor het eerste gebruik. Er zat een stickertje op de koffiezetmachine dat je moet weghalen na aanschaf. Was nog niet gebeurd.

In de achterkamer stond een televisie op een tafeltje met wieltjes. Daarvoor een luie fauteuil met een voetenbank. Hier zat hij vaak, want er lag een dekentje over de leuning. Er stonden rondom kasten in deze kamer en het viel Cas op dat Boon vrijwel uitsluitend boeken over Amsterdam bezat. Oude boeken, nieuwe boeken, boeken met antiquarische waarde, prentenboeken, fotoboeken... Amsterdam was opgeslagen in planken vol naslagwerken die de schrijver veelvuldig gebruikte als hij iets moest vertellen over de couleur locale van zijn eigen stad.

Er was een deur naar een zijvertrek waar een bed stond, tweepersoons, opgemaakt... Boon was iemand die op enige

netheid was gesteld. Er werd regelmatig gestofzuigd en gedweild. De ramen waren schoon, de planten kregen met regelmaat water, er hing een fris handdoekje in het toilet. Op een tafeltje lag de post op een keurig stapeltje, met daarnaast een briefopener. Daaronder waren bakjes met rekeningen en afschriften, alles op en top gesorteerd. Een leven dat volkomen op orde leek.

Gezellig was het huis overigens niet. Het miste een vrouwenhand. Het waren de nette vertrekken van een alleenstaande heer die zich een werkster kon permitteren en er prat op ging dat hij zichzelf niet verslonsde. Overhemden waren gestreken, broeken met vouw, en aan een kapstok in de hoek hing een zestal hoedjes, in verschillende kleuren. Cas wist niet hoe het familiale leven van Albert C. Boon eruitzag, maar hij vond op een schoorsteenmantel – waar overigens geen haard in stond, omdat het huis voorzien was van centrale verwarming – een flink aantal foto's van de schrijver met een jongere vrouw en een nog veel jonger kind. Verder geen man, die mocht er misschien wel zijn, maar hij had de schoorsteenmantel in ieder geval niet gehaald. Er stond ook een meer dan twintig jaar oude foto van een vrouw die vriendelijk naar de camera glimlachte. Die had het mooiste lijstje en Cas nam aan dat dit de echtgenote – overleden? – van Boon moest zijn. De andere vrouw zijn dochter? Het kind zijn kleinkind? Hij zou het later wel vragen. Het leek hem nu ongepast.

In de kamer voor liepen De Kuyper en Hermans nog steeds rond en Cas kon niet goed uitmaken of dit onderzoek was of rouwverwerking. Hij keek niet graag naar het dode gezicht op de schrijfmachine, maar hij moest wel... het voelde als een taak voor een ieder die hier nu niet was, voor al die collega's die hij straks onder ogen moest komen om hen troost te bieden.

Het was eigenlijk geen schrijftafel, eerder een soort eethoek waaraan Albert C. Boon zijn wereld creëerde. Een pak papier, een schrijfmachine. En een raam dat uitkeek op de

wereld voor zijn deur. De ogen van de schrijver waren intussen gesloten, dat had De Graaff uit piëteit gedaan. ‘Troost,’ hield Cas zichzelf voor, ‘troost’, want dit beeld leek hem iets anders op te dragen. Hij wilde niet gaan speuren, hij was geen politieman, hij kon eigenlijk helemaal geen misdadigers vinden... daar waren agenten en rechercheurs voor, die waren daarvoor opgeleid. En toch leek dit beeld hem iets anders op te dragen... alsof het zei: ‘Zoek mijn moordenaar, Cas, want je bent de enige die het zal begrijpen.’

‘Ga naar huis, Cas,’ zei Hermans.

‘Nee,’ zei de politiepastor. ‘Ik heb werk te doen.’